

De danske Baptist-Menigheders
Førenings-Konferents,
holdt i den aalborgste Menigheds
nye Forsamlingshuus
den 2den, 3die og 4de Juli 1868.

Et Udtog af Protokollerne i Konferentsens Møder.

Nakskov.
Trykt i Pedersens Bogtrykkeri.
1868.

De danske Baptist-Menigheders aarlige Konferents fandt Sted den 2den, 3die og 4de Juli 1868 i den aalborgiske Menigheds Forsamlingshuus paa Oppelstrup Mark. Følgende Brødre havde indfundet sig:

Aalborg: L. Jørgensen, Ernst H. Jensen og Søren Hansen; Frederikshavn: Ove Christensen og Niels Larsen; Hals: Chr. Nielsen, N. Svendsen og Chr. Christensen; Telemark: Eskild Jensen og Simon Krogh; København: J. Røbner og J. Struve; Øgstør: J. Sandberg; Nakskov: N. Larsen; Øure: J. A. Petersen; Sipperup: Chr. Larsen; Vandløse: Lars Henriksen; Veile: N. Frederiksen, og som Gjæster: P. P. Schmidt, Elman og flere Andre fra de nærliggende Menigheder.

Torsdagen den 2den Juli, om Morgenen kl. 8, samlede Konferentsen sig. De 2 første Vers af Psalmen: I Herrens Udvalgte osv. blevne assungne. L. Henriksen holdt Bøn, og Røbner læste Eph. 4, 3, hvorover han talte nogle Formaningsord om at bevare Mandens Genhed i Fredens Baand. Derefter bad ogsaa Struve til Herren, og Psalmen: Op dog Zion! etc. istemtes af Forsamlingen.

Røbner valgtes eenstemmig til Formand og Søren Hansen og Niels Larsen til Skrivere.

De ordnende Brødre afgave derpaa Beretning om deres Virksomhed siden sidste Konferents. En Sag i

Høiby Menighed var blevet ordnet, og Søren Hansen
eenstemmig valgt og udsendt til Foreningens Missionær.
Regnskabet blev nu fremlagt, og det viste sig, at Ind-
tægten i det forløbne Åar havde været, iberegnet Kasse-
beholdningen fra f. A. . . . 302 Rd. 5 Mf. 9 Sk.,
og Udgiften . . . . 206 " 5 " 8 "
saa at Kassebeholdningen var . . 96 Rd. „ Mf. 1 Sk.

Missionens Ansiggender.

De fra de forskellige Menigheder afordnede Brødre
meddeleste derpaa Noget om Tilstanden paa deres Ar-
beidsmarker. Af disse Beretninger fremgik det, at Frug-
terne siden dette Åars Begyndelse vare formerede. Fred
og Enighed er i det Hele taget herskende og Tilsætten
ikke ubetydelig. Saaledes er i dette Åar i den aalborgiske
Menighed 15 optagne, i Kjøbenhavn 29, i Løgstør 5, i
Dure 6 og i andre Menigheder ere ogsaa Nogle tillagte.
Migtignok har Afgangen heller ikke været liden, navnlig
har Udvandringen gjort et Skaar. Søndags- saavelsom
almindelige Skoler ere paa flere Steder i Opkomst, lige-
som ogsaa Medlemmerne i Almindelighed faae mere Syn
for aandelig Virksomhed. (Sluttet Kl. 11^{1,2}.)

Begyndt Efternd. Kl. 3 med Sang og Bøn.

Købner: Vi have i Formiddag hørt Endeel om
Missionen og dens Fornødenheder. Men for at tilfredsa-
stille de mange Fordringer, behøve vi først de rette
Mænd og dernæst Penge. Hvorledes det nu staer til
med Kassen, høre vi, nemlig at den indeholder omtrent
100 Rd., og med Hensyn til de til Missionen egnede
Brødre, da have vi en Broder i Kjøbenhavn, som jeg
haaber kan blive skifket til Gjerningen, naar der blev an-
vendt 100 Rd. til hans Uddannelse. Af to Årsager on-
sker jeg ham uddannet, først fordi jeg da bedre kunde
være borte fra Kjøbenhavn engang imellem, og dernæst
fordi han derved vilde vorde skifket til at udsendes.

J. A. Petersen troer, at hvad der skader Foreningskassen, er, at den ikke rigtig er blevet Foreningens Kasse. Han flager over, at Pengene adsplittes, idet Menighederne ofte offre smaa Summer til korte Missionstoure, istedetfor at sende dem til den fælles Kasse.

L. Dørgensen er ogsaa af den Mening, at det er bedst at sende Pengene til den fælles Kasse, istedetfor at give dem til Brødre, som maa ikke ere stikkede til denne Gjerning. Kom Pengene i Kassen, saa vilde de ordnende Brødre ikke lade dem ligge ørfessløse, men drage Omsorg for, at Mænd bleve uddannede og udsendte.

Chr. Larsen er af samme Mening og fortæller, at deres Menighed har besluttet at sende alle de Penge, den kunde samle, til Foreningskassen.

Chr. Nielsen: Jeg troer, det er nødvendigt, at vi faae en Missionær mere. Jeg anbefaler Bevillingen af de 100 Rd. til den omtalte Broders Uddannelse.

Sandberg: Jeg troer ikke, vi have saa stor Mangel paa Penge, som paa duelige Dæk til at udsende paa Missionsmarken.

Søren Hansen: Jeg ønsker, vi maa lære af vores Sødfænde i Veile, som især have lagt deres Fver for Dagen ved at samle til Missionen.

Chr. Nielsen: Der maa gjøres Noget for Vendfjessel, som er et stort Land, 15 Mile langt og 14 Mile bredt, især da der saa let kan findes Indgang allevegne.

Eskild Jensen: Missionen er en Sag, som bør ligge os alle paa Hjerte. Vi bør samle alle vores Kræfter i Foreningskassen, og for dens Midler ansette Missionærer, hvor de ere meest fornødne. I Thylund er Trangen stor. Denne Station ligger 15 Mile fra Gezmark, hvorfor det falder vor Menighed saa svært at hjælpe den.

Købner: Af det allerede Udtalte fremgaaer det, at vi behøve et Dusin Missionærer og en heel Kasse fuld af Penge til at lønne dem med. Jeg ønsker, at Brødrene

ville uttale sig, om der findes Brødre i Menighederne, som man kan nære det Haab o.m., at de ere eller funne blive skikkede til Missionærer.

Chr. Nielsen foreslaer Chr. Christensen fra Bend-syssel, som han ønsker anbragt i en Missionsskole, da han saa nok vilde blive skikket til Tjenesten.

L. Henriksen anbefaler Hans Larsen fra Vandløse Menighed.

Petersen Vilhelm Jensen fra Lolland, som N. Larsen dog nødig vilde undvære.

Sandberg ønsker en Lærer ansat paa Løgstørsgn.

Struve: Vi kunne gjøre Mere for Herrens Sag, end vi gjøre. Gjælder det om at vederkvæge vojt gamle Menneske, da holdes ingen Skilling for god; men saaledes maa det og være med at give til det Landelige.

E. Jensen: Det var ønskeligt, at Købner var løst, saaledes at han kunde reise noget om i Landet. Jeg synes, det kan skee, da der ere saa mange gamle, erfarte Brødre i København.

L. Henriksen: Dette Forslag lader sig neppe gjen-nemføre.

Købner: Det er juist ikke saameget om Menighedens Styrelse at gjøre som at prædike.

Chr. Larsen: Hvad der især gjør det fornødent, at Købner ikke skal være saa bunden til København, er, at han kunde besøge andre Købstæder.

Flere Brødre omtalte derpaa atter Nødvendigheden af at faae en Lærer i Løgstør Menighed.

Søren Hansen mener, at der kan endnu ei være Tale om at faae en fast Lærer eller Missionær paa denne Egn, især haalænge den aalborgiske Menighed tillader L. Jacobsen at virke der, saa meget han vil. Han foreslaer, at de to Menigheder, den aalborgiske og den jezmarkiske, sende en Lærer derop afvexlende hver 14de Dag.

L. Jørgensen og Ernst Jensen lovede, at de nok skulde sende en Lærer derop engang imellem, men ikke til bestemte Tider.

Sandberg talkede den aalborgsk Menighed, fordi den havde tilladt L. Jacobsen at virke saameget iblandt dem. Hans Arbeide havde ikke været forgjæves.

Konferentsen anmodede den aalborgsk, den jærmarkske og Hals Menighed om at sende Arbeidere op til den lögstørste Menighed, saa ofte det lod sig gjøre.

Efter at man endnu havde talt noget om de foreliggende Sager, gjortes følgende Forslag, sigtende til Forhandlingerne i Almindelighed, til Købners Ønske, at faae 100 Rd. til en Stedfortræders Uddannelse og til de andre nævnte Brødres Sendelse til København paa kort Tid:

- 1, Det er bedst, at der virkes i fælles Interesse, da dermed udrettes Mere, end naar de enkelte Menigheder virke hver for sig.
- 2, Konferentsen holder det for ønskeligt, at Brødre, som kunde komme i Betragtning som Missionærer, tage til København for at nyde Underviisning, da vi paa denne Maade ville faae Missionærer. Købner i Forening med de andre ordnende Brødre paalægges det at virke for, at denne Skole oprettes, og dertil bestemmes 200 Rd. af Foreningskassen.

Enstemmig vedtaget.

Chr. Nielsen opfordrer til at bidrage til denne Sag: Han lægger de to første Mark, og strax blev der samlet 16 Rd. 8 ½.

N. Larsen gjentog Ønsket om den Københavnske Missionsskoles Oprettelse. Søren Hansen, Schmidt og Ekman ønskede Tilladelse til at deeltage i Underviisningen. L. Jacobsen bad ligeledes om at maatte hivaane denne Skole, da han fik for lidt Underviisning i Hamborg, fordi Sproget hindrede ham. Konferentsen gav strax Søren Hansen den attræede Tilladelse; men hvad de 3 sidstnævnte Brødre angik, da stod det ei til Konferentsens Raadighed at opfylde deres Begjæring; men den overlod dette til de vedkommende Menigheders Afgjørelse.

J. A. Petersen spørger:

Maae en Troende deeltage i verdslige Bryllupper?

Flere Brødre svarede, at da vi ikke maae else med Verden eller det, som er i Verden, og ikke drage i fremmed Land med de Vantroe, saa er det klart, at om man end kan være tilstede ved selve Biessen, saa hør man dog ikke være Dienvidne til Brylluppets Lystheder, Sviir og Dands. Man holdt ligeledes for, at en Christen ei burde gjøre sit vantroe Barns Bryllup, naar Bedkommende forlangte det holdt paa verdslig Maade, som det sædvanligt skeer paa Landet.

Forslag: Konferensen troer, at det er Synd for et Guds Barn at deeltage i saadanne Bryllupper, hvor det gaaer til efter Verdens Viis.

Genstemmig antaget.

Derpaa blev talt:

Om Konfirmationen,

da enkelte Medlemmer ikke altid gjorde, hvad de funde og burde, for at holde deres Børn tilbage fra den nævnte Kirkefest. Nogle meente, at man, ifølge Loven, havde Ret til at holde sine Børn fra Konfirmationen, til de vare 18 Aar gamle, hvormod Andre meente, at selv om Loven hjemlede os denne Rettighed, saa burde man ikke betjene sig af den, idet vi ikke ønskede denne Regel fulgt i Henseende til at døbe dem, som bleve omvendte førend deres 18de Aar.

Forslag: Konferensen troer, at ligesaalidt som vi bør give voit Samtykke til vores Børns Konfirmation, ligesaalidt maae vi tilstede, at de blive konfirmerede i vore Huse, eller paa anden Maade bidrage til Handlings Fremme.

Genstemmig.

Efm an spørger:

Hvorledes skal man forholde sig med en Troende, som ønsker Optagelse i Menigheden, naar en Saadaa iforveien er døbt af Mormoner.

Han anfører et Exempel paa, at en Kone, som var døbt af en Mormon, ønskede Optagelse i Farre Menighed; men uden Daab.

Forslag: Konferenten troer, at Mormonernes saakaldte Daab paa ingen Maade kan anerkjendes af os, da vi betragte den som en Gudsbespottelse.

Enstemmig.

Man talte endnu noget om den Daab, som forrettes af Saadanne af de saakaldte Fuldkomne, som fornegte Christi Guddom, den medfødte syndige Natur osv., og om Daaben af en Skolelærer Jensen i Vendsyssel, som er døbt af en udelukt Mormon. Nogle holdt Saadannes Daab for forkastelig, medens Andre ikke vare paa det Rene med denne Sag. Ove Christensen omtaler et Medlem af Jensens Menighed, som ved dets Overgang til Baptisterne blev døbt. (Sluttet Aften Kl. 7.)

Fredag Morgen Kl. 8.

Psalmen: Bel den, der veed i Jesu Navn, blev af-
sungen. Sandberg holdt Bøn. Chr. Nielsen læste 1
Tim. 2, 1—8 og holdt et lille Foredrag desangaaende.

Et Brev fra vo're Sodskende i Skads.

Dette Brev, som var sendt til N. Larsen, blev forelæst. Det havde 24 Underskrifter og indeholdt en Opfordring til den danske Konferentse om at gjøre Noget for dem, da der var opstaet en Adskillelse iblandt dem. De ønskede at faae Schmidt til Lærer igjen, og faa enten at faae N. Larsen til at overtage Bestyrelsen af dem eller at blive sluttede til Veile Menighed.

Røbner: Vi bør gjøre alt Muligt for at jævne denne Sag. Som det gaaer til enhver Tid, hvor der er 2 Partier, at de Begge ville have Ret, saaledes er det vist ogsaa her. Vi ere derfor ikke i stand til at dømme

førend vi høre Modparten. Dog kunde vi maaſſee aabne Underhandlinger med dem, og maaſſee endnu gjøre Mere, ved at sende en Broder derop, som er aldeles udenfor Striden. Blot at forbinde dem med Veile vil under nærværende Forhold vanskelig hjælpe. Derimod tænker jeg, at vi kunde lade Søren Hansen besøge dem for at opholde sig iblandt dem en Tidlang. Maafſee ogsaa L. Jacobsen, da begge disse Brødre ingen Deel have havt i deres Adskillelse.

Efterat flere Brødre havde talt endeel over denne Sag, gjorde Købner 3 Forslag:

- 1) Efter nærmere Oveerenkomſt med Menigheden i Slesvig at sende Søren Hansen til Skads for at virke og opholde ſig der en Tidlang.
- 2) Derefter at sende L. Jacobsen. (Herved blev det paalagt L. Jørgensen at lægge denne Sag for Menigheden ved første Forsamling).
- 3) At de ordnende Brødre ved Brevverxling, Besøg eller paa anden Maade fælles med den slesvigſke Menighed ſkulde virke til, at Enighed kan opnaaes i Skads.
Disſe Forſlag bleve eenstemmig vedtagne.
J. A. Petersen ønsker, om det maa drøftes,

Hvorledes en Christen ſkal forholde ſig til Politiken.

Paa Grund af det Foredrag, ſom Chr. Nielsen holdt i Morges, ønskede Købner ogsaa denne Sag omtalt. Han sagde: En Christens Politik er Guds Rige. Nationalhadet er fra Satan. Vi have ingen Nationalgud, ſaaledes ſom Hedningerne, der havde Guder blot for deres Land. Politiken ville vi overlade til Grundtvianerne, ſom indbilde ſig ot forſtaae Sagen, og ſom synes at holde Gud for de Danskes Gud, ſom om han ikke var Gud for Andre.

Chr. Nielsen tuler om Nogle, ſom ved at læſe Sommers Skrifter, i hvilke Øvrigheden udfældedes for Slagtere osv., havde faaet Skrupler over at gaae i Krig; men vare reiſte til Amerika, hvor de havde ladet ſig

hverve til at deelstage i Krigsen. Han meente, at naar de kunde gaae i Krig i Amerika, saa kunde de ogsaa gjøre det her.

E. Jensen fortæller om en Brøder i den jezmarkiske Menighed. Han kunde for sin Samvittigheds Skyld ei gaae i Krigstjeneste. Efterat han havde udstaet Vand- og Brøds-Straf i 60 Dage, blev han dømt til 2 Mars Cellefængsel i Bridsløselille, hvor han endnu opholder sig.

Sandberg ansører et Exempel paa, at en Broder i Løgstørts Menighed lod sig leie til at være Soldat. Dette holdt de for lastværdigt, hvorför de ogsaa havde udelelukket ham; men da de siden kom til den Overbeviisning, at de havde handlet vel strengt imod ham, blev han gjenoptaget.

Købner: Jeg holder Krigsstanden for den værste, hvori en Christen kan være, og troer derfor ikke, at det er ret at lade sig leie dertil. Skjønt Krigstjenesten efter min Overbeviisning ikke er imod Guds Ord, men tvertimod udtrykkelig hjemlet ved samme, saa er det dog ikke tenkeligt, at det kan staae godt til med et Medlem, som frivillig vælger den, lige saa lidt som en Christen kan være aandelig sind, naar han leier sig hen paa et Sied, hvor han ikke kan fåe Guds Børn at see og Guds Ord at høre, naar han kunde tjene sit Brød der, hvor det var muligt for ham at besøge Forsamlingerne og have Samfund med Guds Børn. En Broder bør ligesaaledt lade sig leie til at gaae i Krig, som han bør, naar han har sit Brød i Nærheden af en Menighed, hvor han kan faae Opbyggelse, flytte hen i en Ørken, langt fra Menigheden.

Flerere Brødre uttale sig mod Sommer og hans Uvæsen, idet de troe, at man hverken burde høre hans Prædikener, eller læse og udbrede hans Skrifter, da han fører et Levnet, som er imod Guds Ord.

Chr. Larsen var af den Mening, at selv om et Skrift var nok saa godt, var det endda skadeligt, naar Forfatteren var et ujudeligt og vildfarende Menneske.

Chr. Nielsen dadler, at En, som skal være Soldat, strax søger efter at komme til Amerika.

Købner: Jeg troer, vi have mere Frihed i Danmark end i Amerika; thi der gaaer Friheden ofte over til Lovløshed, saa at man maa gaae med Pistol i Kommen, for ikke at blive oversaldet.

Ernst Jensen: Saa kan man ligesaagodi gaae i Krig her, som gaae med Pistol i Amerika.

Struve: Man maa takke Gud for Øvrigheden. Hvis den ikke var, saa vilde vore Fjender snart rydde os afveien; men hvad kunde Øvrigheden gjøre, dersom den ikke havde Soldater til sin Støtte.

J. Chr. Uttrup: Jeg har været i Krigens i 3 Aar og i 13 Slag; men jeg har aldrig sigtet efter noget Menneske, men skudt mine Kugler efter Fjenderne og jaget efter dem, ligesom jeg jager efter en Flok Faar, ikke for at slæae dem ihjel, men for at jage dem hjem.

J. P. Thomsen: Jeg har haft Skrupler over at gaae i Krig; men jeg bad til Gud, og saa befandt jeg mig vel i denne Stand.

N. Larsen: Paulus falder Øvrigheden, (conf. Ap. Gj. 26,22. saml. 21, 32. 23, 23—31.) „Den Hjælp, som er fra Gud“, hvorfaf det sees, at Soldaterstanden, som staarer i Forbindelse dermed, altsaa ikke er imod Guds Villie.

Talen dreiede sig nu om

Højskoler,

som oprettes mange Steder i Landet.

Petersen: Der gives dem, som bidrage til de Højskoler, som gaae i grundtvigiansk Netning. Dette holder jeg for uforstårligt.

Købner mener ogsaa, at en Christen ikke bør yde Bidrag til dem, naar Aanden i dem er den grundtvigianske Religionspolitik. Det synes ham, som Grundtvig er nær ved at sætte de nordiske Guder ved Siden af Christus.

Chr. Nielsen: Det et godt, at vore unge Folk lære

Noget. Jeg troer ikke, det er saa farligt at sende dem paa Højskolerne, de bør ogsaa oplæres i verdslige Kundskaber.

Petersen: Istedetfor at tage Aktier i Højskoler, troer jeg, det var bedre at give sine Penge ud til Missionsskoler.

L. Førgensen: Jeg vilde nødig have mine Sønner paa Højskoler. Jeg haaber heller ikke, at nogen af dem skal komme der; men jeg troer dog ikke, at Højskolerne ere saa farlige, som de sildres; derimod holder jeg for, at det er mere skadeligt at lade sine Børn gaae i de offentlige Skoler, hvor de indpræntes de fordærvelige grundtvigianse Religions-Begreber.

Ernst Jensen taler om det Onskelige i at faae egne Skoler.

Købner: At det er ønskeligt, at vi havde egne Skoler, er sandt; men hvor dette ikke kan lade sig gjøre, der faae vi at lade vore Børn gaae i de offentlige Skoler, indtil man kan finde en Vei. Man kan jo, efter de danske Love, fritage dem for Religions-Underviisning.

Sandberg: Mine Børn gaae i Statskolen; men jeg har forlangt dem fritagne for Religionen, og Skolelæreren er saa flink at give dem fri i de to Timer, han underviser i samme.

Efterat flere Brødre endnu havde udtalt sig angaaende Skolerne, blev bemærket, at ligesaavel som vi arbeide for Missionen, bør vi ogsaa sørge for, at vore Børn undervises i sand Christendom.

Forslag: Konferentsen holder det for onskværdigt og nødvendigt, at der i Menighederne gjores Mere end hidtil for Børne-Underviisning i ægte Christendom.

Gensemmig.

Angaaende Højskolerne siger Chr. Nielsen: Jeg har i den seneste Tid læst mange Beretninger fra de forskjellige Højskoler; men jeg finder dem ikke saa farlige, som Mogle mene. Her maa jeg fremhæve Højskolen paa Hindbholm, hvis Beretning jeg ogsaa har læst, og jeg

finder den saa christelig, saa herlig og opbyggelig, saa jeg ønsker: Gid min Søn vilde lære dette og rette sig derefter.

Forslag: De Sødkende, som ønske deres Børn anbragte paa Højskoler, kunne sende dem til saadanne, som ere oprettede af vore egne Troessødkende i Sværig. I hvert Fald paalægges det christelige Forældre at sørge for, at deres Børn saae tilstrækkelig Underviisning i de forskjellige Skolekundskaber. Genstemmig.

Sluttet Kl. 11 $\frac{1}{2}$.

Fortsat Eftermiddag Kl. 3. Psalmesang. Derefter Bøn af N. Frederiksen. Søren Hansen spørger:

Hvad Fortrin har en Eldste efter 1 Tim. 5, 19 fremfor et andet Medlem? og hvem menes i det 20de Vers?

Røbner: Vi maae allersørst sætte os ind i Versets rette Mening, og det kunne vi kun, naar vi tænke paa, hvem der skrev disse Ord, og til hvem de ere skrevne. Apostelmagten var eiendommelig for den Tid. Den kunde aribe ind i alle Menigheders Forhold. Men det var ikke Guds Billie, at den skulde vedblive. Derimod vilde han, at der skulde være Mænd, som havde med flere Menigheder at gjøre, førite et Slags Opsyn over dem, og kaldtes Evangelister. Saadanne vare Timotheus (2 Tim., 45) og Titus. De skulde reise omkring og ordne Menighederne, og Paulus giver dem Regler, hvorefter de i saa Henseende skulde handle. Han giver dem nu ogsaa Regler for, hvorledes de skulle forholde sig, naar der føres Klagemaal mod en Eldste. Hvorfor der ikke tales om almindelige Medlemmer, kommer deraf, at saadanne Sager ikke lagdes for ham, da de blev afgjorte i Menigheden. Angaaende det 20de Vers, da er det især vigtigt at lægge Mærke til, at det er en tilsynelædende Modscætning til Matth. 18, 15—17., hvor der besafles, at man først personlig skal irettesætte den Feilende, og saa gjentage det med En eller To, naar hiint var

forgjæves, og slet Intet hjælper, da endelig sige det til Menigheden. Hjint Vers derimod taler om offentlige Forfeelser, som ogsaa skulle straffes offentligt. Dersom En f. Ex. drifker sig beruset, og ligger paa offentlig Gade, saa er her intet Andet at gjøre, end strax føre Sagen for Menigheden.

S. Krog mener, at der i 20de Vers menes Aeldste, som skulle straffes offentligt, paadet at Medlemmerne skulle have Frygt.

N. Larjen: Jeg antager, at hvis det var Aeldste, som skulle irettesættes, saa var det ogsaa Aeldste, som skulle have Frygt, og var det Medlemmerne, der skulle straffes, saa var det ogsaa Medlemmerne, der skulle have Frygt; thi ellers havde Apostlene ikke brugt Ordene: „de Andre“.

Ove Christensen er af samme Mening.

Købner: Dette Sprog er meget vigtigt, men hvorledes anvendes det nu? Er en Forstander beskyldt for noget Ondt, saa sendes nogle af de ordnende Brødre til denne Menighed. Findes disse saa, at der ikke er to eller tre Vidner, saa afvise de Sagen.

Fra den frederikshavnske Menighed spørges:

**Tor man efter 1 Tim., 3 besikke en Broder til
Lærer, hvis Hustru er vantro?**

Ove Christensen fortæller om en Mand, som Menigheden ønsker at ansætte som Lærer, men hans Kone er vantro.

Købner læste vedkommende Skriftsteder, og bemærkede, at der slet ikke var Tale om, hvorledes Bisoppernes og Forstandernes Hustruer skulle være. Der sagdes blot, at Manden skulle forestaae sit eget Huus vel. I det 11te Vers var der ei engang Tale om Menigheds-tjenernes Hustruer, uden forsaavidt de vare Menighedens Tjenerinder, og altsaa beklædte et Embete; thi i Grundtexten hedder det ikke „deres Hustruer“, men fun „Dvinder skulle ligeledes være“ osv. Forøvrigt maa en

Forstander, saavel som en Menighedstjener vel forestaae sit eget Huus, da han ellers er uiskifket til at forestaae en Guds Menighed.

N. Larjen: Ordene „troende Børn“, 1 Tim. 1. 6., ere ligeledes en Feil i Oversættelsen. De maae oversættes „troe Børn“, saadanne som ere tilforladelige. Udtrykket falder sammen med det andet, 1 Tim. 3, 4, „Lydige Børn“. Det vilde ofte skee, at en Lærer maatte afsættes, hvis hans Børn i en anden Forstand skulde være troende.

Købner: Ja saa blev de fleste Lærere afsatte; thi fødtes dem Børn, saa vare disse jo vantroe, og selv om en Lærer havde alle sine Børn i Menigheden, saa kunde det skee, at eet af Børnene blev udelukk, og viste sig som vantroe, saa maatte jo ogsaa Lærerne strax afsættes. Guds Mening er, at Læreren skal opdrage sine Børn i Tugt og Formaning.

Et Spørgsmål fra Menigheden i Løgstør:

Kan En, som har et Embede i Menigheden, afsættes derfra og dog blive staaende som Medlem? og hvis saa er, kan en saadan erholde sit Embede igjen?

Sandberg: Jeg troer ikke, at en Lærer har to Trin at falde paa, nemlig for første Forseelse at sættes fra sit Embede, og saa, naar han forseer sig igjen, da at udelukkes; men at han enten kan blive i sit Embede, eller han bør udelukkes.

Købner: Det fremgaer af Guds Ord, at en Lærer i visse Henseender skal staae paa et høiere Trin, det vil sige, at han skal være en grundigere Christen og mere begavet end Andre. En Forstander og Lærer bør have en god og grundig Indsigt om, hvorledes en Menighed skal bestyres og fødes. Han maa have særdeles Forstand til at dømme i aandelige Ting. Dette fordres ikke i den Grad af ethvert andet Medlem. Men finder man nu, at Læreren ikke er i Besiddelse af de fornødne

Egenskaber, kan han afsættes fra sit Embede, uden derfor at udelukkes af Menigheden.

Sandberg: Hvis hans Synd er saaledes, at han som Medlem bør udelukkes, er det saa nok at afsætte ham fra sit Embede?

Købner besvarede dette med et bestemt Nei. Hvis en Lærer synder saaledes, at han som Medlem fortjente Udelukkelse, da bør han som Lærer meget mere udelukkes. thi en Synd er en Synd, af hvem den end bliver begaet, men begaet af en Lærer er den værre end begaet af et andet Medlem.

Forsamlingen var enig med ham heri.

Traktatsagen.

P. Olsen: Bør enhver Menighed ikke vælge Brødre til regelmæssig hver Søndag at uddele Traktater, og i Forening hermed tale med Folk om Guds Ord? Og bør det ikke være os om at gjøre, at udbrede Guds Rige saa meget som muligt? Meningen er ikke, at ethvert Medlem skal være Traktatuddeler, thi Nogle kunne være usikrede dertil, men det kunde være godt, om Enkelte gif ud med Traktater om Søndagen, istedetfor regelmæssigt at gaae til Forsamlinger.

L. Hendriksen fortæller, at 6 eller 7 Brødre hos dem sidste Søndag hørte ud mod Kjøge for at uddele Traktater og tale med Folk. De havde en herlig Dag.

L. Jørgensen: Den aalborgskie Menighed har for flere Aar siden sendt Brødre ud med Traktater hver Søndag, men det var gaaet istaae.

Købner: Saa maa der begyndes forfra igjen. Í det Hele taget er det saaledes med Christendommen, at den vil gaae istaae, og derfor maa begyndes forfra igjen. Jeg gad vist, om der er nogen Christen, som ikke ofte behøver at begynde forfra igjen.

Fredrikjen: Det er ikke saa besværligt at gaae ud med Traktater, naar man gaaer To og To.

P. Olsen fortæller, hvorledes han havde besøgt

flere, endog høitstaaende Folk og var bleven vel modtaget. Rigtignok maa man sammetider finde sig i at høre sine Feil, naar man gaaer ud med Traktater, men det maa man tage imod.

Sruve: Jeg satte mig engang udenfor en Landsby og læste i en Traktat. Da der nu kom en Mand forbi, som gif ind i Byen, gav jeg ham en. Dette gjentog jeg et Par Gange. Imidlertid gif disse til Byen og fortalte, at de havde faaet Traktater af en gammel Mand, som sad udenfor Byen. Derved blev det bekjendtgjort, og da jeg endelig kom ind i Byen, kom Folk omkring mig for at faae Traktater. Til andre Tider benyttede jeg endnu et bedre Middel, nemlig Bonnen, som er det bedste Middel til enhver Tings Udførelse, især ogsaa Hovedmidlet, naar man ikke kan faae den gamle Adam til at gaae med ud for at uddеле Traktater.

Købner: Imidlertid er Hovedsagen, at hver Menighed lægger vind paa, at en velsignet Traktatudbredelse finder Sted. Mangen Sjæl er kommen i Himlen, hvortil den første Aarsag var en Traktat. Det er sandt, at det er et Slags Lotteri. Kun faa vinde noget Betydeligt. Dog, naar de i Verden vove for at vinde, skulde vi da ikke lære af dem? Om vi end uddelte 1000 Traktater forgjæves, og saa een virkede, saaledes at en Sjæl blev frelst, var der saa ikke meget vundet?

Chr. Nielsen fortæller følgende Tildragelse: En gang traf jeg en Mand paa Landeveien. Med ham indlod jeg mig i Samtale, og da Manden under Samtalen bandede, gav dette mig Anledning til at tale Guds Ord til ham og at give ham nogle Traktater. Samtalen virkede saaledes, at Manden blev opvakt. En Tid gif hen og nu faldt han i Mormonernes Hænder. Omsider lykkedes det ham dog at komme ud fra dem. Han tilligemed sin Kone bleve efter en lang Kamp Baptister og have siden den Tid staet som gode Medlemmer. Manden ligger for Tiden paa Sygeleiet og er maaskee Døden nær.

P. Olsen kom frem med det Spørgsmaalet:

Maa saadanne Medlemmer, der kun yderst sjeldent
besøge Forsamlingerne, og som dog have Leilighed
til oftere at kunne gjøre det, vedblive at staac
i Menigheden?

Købner: Guds Ord er tydeligt i denne Henseende. Det hedder: „Forlader ikke Eders egne Forsamlinger, som Nogle have for Skif“. Saadanne give sig selv et Skudsmaal, saa Andre ikke behøve at gjøre det. Det er med dem som med En, der har en daarlig Mave, er syg og har derfor ingen Lust til Mad. Han maa have Lazar gemidler; thi ellers bliver Sygdommen værre, og han kan døe. At blive borte fra Forsamlingen, naar man har Leilighed til at besøge den, er Synd. Man maa ikke holde sig borte fra Forsamlingen, da man ikke veed, hvilken Biædiken der kan virke paa en overordenlig Maade og bevirke en Omvæltning i Livet. Det er ikke nok, at man bliver ørt engang imellem. Det kan snart gaae over igjen. Men naar man stadig søger Forsamlingen, saa skeer det, at vor Herre engang tager fat paa os og tringer os til at gaae anderledes end hidtil. — En som udebliver af Forsamlingen, maa formanes og, hvis dette ikke hjælper, udelukkes.

Struve: Et saadant sygt Medlem maa ret pleies, og man skal omgaaes med ham i Kjærlighed, at han kan komme tilrette igjen.

J. A. Petersen: Søndagen tilhører Gud og ikke os. Gud har ikke givet os Sabbathen, for at den skal være os en Byrde, men en Glæde. Lægedommen imod Efterladenheds-Sygdommen hjælper jeg ikke, men jeg tror, at det er bedst at gaae til Forsamling, om end Lysten dertil er meget ringe.

P. Olsen: Det forekommer mig, at der er en Modsigelse mellem det, Købner og Struve sagde.

Købner: Det kan meget godt forenes. Det, Struve sagde, skal gjøres først, og det, jeg sagde, skal gjøres sidst.

Psalmebogen

blev derpaa omtalt. Købner lovede at flynde sig med den saameget som muligt. Han saavel som Konferensen haabede, at den er færdig til Sommeren 1869.

Mikkels Mortensen spørger:

Hvad er Dyret og dets Mærke?

Købner læste Skriftstedet i Aab. 14, 9—11, og sagde: Vi vide, at Abenbaringenens Bog er en profetisk Bog, der taler om Ting, som endnu ikke alle ere opfyldte. Profetier ligne Ting, man kan see i en lang Tidstand. Noget kan man see, men ikke Alt. Saaledes var det med Profetierne om Jesus. Man kunde ikke forstaae Alt, hvad der var skrevet om ham, førend man saae ham. Ved at sammenholde Abenbaringen med Profeten Daniel og med hvad Paulus figer i 2 Thess. 2., kan man see saameget, at der ved Dyret forstaaes Antichristen. Vel er der, som Johannes figer, mange Antichristne fremkomne, men Alt, hvad der hidtil har rørt sig indenfor Christi Rige af den Slags, var kun Antichristens Land; tilsidst skal han selv, den egenlige Antichrist komme. Nogle mene, at der ved Dyret forstaaes den katholske Kirke eller Pavedømmet, men dette er betegnet ved Skjøgen i Aab. 18. Paven er heel forskellig fra Antichristen. Han lader dog Jaderen, Sønen og den Helligaand være Gud og beholde sin Throne; men Antichristen afskaffer det Altsammen, og sætter sig selv i Guds Sted, sigende om sig selv, at han er Gud. Antichristen vil efter Guds Ord være en verdslig Monark, ja den største og meest verdslige, som har været. Naar hans Tid kommer, da indtræder Forfølgelsen imod Guds Børn paany, og de Udvalgte skulde forføres, om det var muligt. Dette skulde ogsaa være os en Advarsel, ikke at blande os i Politiken.

Larsen: Nogle mene, at der ved Dyrets Mærke paa Haanden og paa Panden forstaaes Barnedaaben og Confirmationen. Jeg troer, at der ved disse Mærker

sigtes til en Slags Kokarder eller deslige, som hūnt Dyr eller Antichristen vil paanøde Menneskene at bære, som Tegn paa, at de have underkastet sig hans Herredomme. Hvorfra denne Antichrist skal komme, vides ikke. Nogle antage, at han mulig vil fremstaae af Frankrig, hvor Gudsforægtelse saavel som andre Ugudeligheder have taget en skrækkelig Overhaand.

Købner: Man maa vogte sig for at hlande sine egne Meninger ind i Guds Ord. Det ene Guds Ord maa forklare det andet.

Petersen førte

Afholdenhedssagen

paa Bane.

Købner: Det er beklageligt, at det endnu er fornødent at tale om denne Sag, da alle virkelige Christne burde være afholdne fra Brændeviin. Jeg meente, at vi for længe siden var enige i denne Sag. I Sydtydstland er Brændeviin afskaffet i alle Menigheder for længe, længe siden, saa længe omtrent som jeg kan huske.

Petersen fortæller om en Mand, som kom til Øyen. Han kom ind et Sted, hvor han blev budt Brændeviin, hvilket han drak, og da han derpaa foregav, at han var Baptist, saa troede Folkene ikke, at han var en ægte Baptist, fordi han drak Brændeviin.

Købner: Brændeviin er Satans Opfindelse, ja man kan sige: hans Meisterstykke. Der er Intet, som kan signes derved. Jeg har hørt, at en Mand sik det Valg at vælge mellem tre Synder, at slaae ihjel, at bedrive Hoer og drifte sig fuld. Han valgte at drifte sig fuld, fordi han ansaae dette for den mindste Synd; men hvad skete? I sit Guldskab begik han baade Hoer og Mord. Vi spørge: Hvad forvolder de mange Ulykker i Verden, Mord, Tyveri osv.? Mange, Mange ere i Hælvede fornedelst Brændeviin! Skulde Guds Børn saa nyde denne Drif og derved hylde Satan? Kortspillet er en ganske uskyldig Ting, sammenlignet med Brændeviinsglasset.

Ville og tør de Christne ikke sætte sig hen for at spille Kort, saa bør de langt mindre drikke Brændeviin. De burde skamme sig ved at sætte Haanden til det vanhellige Glas.

FredrikSEN: En Christen bør lade være med at drikke Brændeviin, om ikke af anden Grund, saa for, at han desbedre kan formane Andre til at lade være at drikke.

Petersen fortæller om en Kone, som faldt om i Drukkenskab og døde. Ligeledes om en Kromand, som gjør alt Muligt for at faae en Drunkenbolt omvendt.

L. JacobSEN: Ja, det seer sorgeligt ud iblandt os, blot vi vare komne saavidt, at alle Forstandere, Lærere og Missionærer vare afholdne, men det er ikke Tilfældet.

Købner: Det, jeg der hører, sætter mig i Forbauselse! Jeg meente, det stod anderledes til. Hvad nyttet saa al vor Snakken om Guds Ord? Guds Rige bestaaer jo ikke i Ord, men i Kraft. Naar man ikke har saamegen Kraft, at den allerverdsligste af alle verdslige Ting kan afslægges, saa seer det daarligt ud.

Ove Christensen anbefaler, at Konferentsen tager den Beslutning, at Ingen, som drikker Brændeviin, bør optages i Menighederne.

Dette blev understøttet af Flere.

L. Jørgensen: Jeg for mit Bedkommende har aldrig, end ikke i min uomvendte Tid, skjænket Brændeviin til mine Børn, men derimod har jeg skjænket en Snaps til mine Dagleiere, og jeg har ikke indseet, at det var Synd.

Andre Brødre udtalte sig aldeles mod Brændeviinsdrif.

Sandberg fortæller, at den lægstørste Menighed har taget den Beslutning ikke at drikke Brændeviin.

E. Jensen: Hos os er der kun Faa, som drikke Brændeviin. Jeg har virket hen til dette Maal i lang Tid.

Købner: Skriften figer: „Drager ikke i fremmed Aag med de Vanthro“, og Paulus taler om, at vi skulle

give Agt paa, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er reent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder. Lad nu selv Verdens Børn være Dommere, om det er roesværdigt og hæderligt for en Christen at drikke Brændeviin! Jeg forstaaer ikke, hvorledes en Christen med god Samvittighed kan drikke Brændeviin, men kan han det, saa kan han sikkert ogsaa med god Samvittighed spille Kort. Brændevinens Virkninger staae dog saaledes for hver Mands Øie, at der ingen Forstørrelsesglas behøves for at see den. Hvo, som alligevel til-lader sig at nyde denne Drif, kan kun gjøre det, fordi han er behersket af en ubetvingelig Tilbøjelighed dertil.

Chr. Nielsen: Jeg driffer undertiden en Snaps thi Guds Ord siger, at man maa nyde lidt Viin for sin Mave, og desuden bør man ogsaa have sin christelige Frihed.

Købner: At drikke Brændeviin er en Frihed, som Herren i sin Maade bevore os alle for.

Petersen: Naar et Barn faste et Stykke Brød paa Jorden, saa kalder man det for Synd, ikke at tage det op; men at faste 1000 Tdr. i Messkarret, skal ikke være Synd! Brændeviin ødelæggre Mere, end al vor Mission kan gjenoprette.

Købner: Den, som driffer en Snaps Brændeviin, underskriver Alt, hvad Brændeviinsbrænderne, Brændeviins-sjænkerne og Brændeviinsdrifterne gjøre. Der tales om, at vi have Frihed; men naar vi have hengivet os til Christus og høre ham til, saa have vi i hans Arme ikke mere Frihed, end et Menneske, som jeg saaledes omspænder med mine Arme, at han ikke kan røre sig. Christi Kjærlighed binder os i Eget og Alt, og det kalder jeg Frihed, ret at lade sig binde af den. Men er der Nogen, som driffer Brændeviin af Kjærlighed til Christus?

Larsen: Der blev sagt, at Guds Ord anbefaler Brændeviin; men lad os lægge Mærke til, at der er stor Forskjel paa Viin og Brændeviin. Paulus taler ikke om

Bændeviin, men om Biin. Der siges, at Bændeviir ikke er forbudt. Jeg siger, at den er forbudt; thi stærk Drik er forbudt, og jeg spørger: Er Bændeviin ikke en stærk Drik? Guds Ord raaber Bee over dem, som ere „duelige Mænd til at blande og isfænke stærk Drik“ (Ez. 5, 22). Raabes der nu Bee over dem, som blande, destilere eller brænde den, og raabes der Bee over dem, som isfænke dem, saa er det klart, at det ikke kan være godt at drikke den. Desuden har Herren givet den Besaling, at det levittiske Præstedømme ikke skulde drikke stærk Drik. Det aandelige Præstedømme er dog ikke ringere end hønt, skulde jeg troe. Aarons Sønner ofredt fremmed Ild paa Herrens Alter, og Herren slog dem ihjel. Strax blev den Besaling givet, at Præsterne, naar de skulde offre, ikke maatte drikke stærk Drik, at de ikke skulde komme fremfor Herrens Ansigt med fremmed Ild (3 Mos., 10). Det er nu en afgjort Sag, at den, der drinker Bændeviin eller andre spirituose Drikke, let kommer frem for Herren med fremmed Ild. Har han ophidset sine Nerver og sit Blod med stærk Drik, saa kan han i denne Tilstand ikke prædike, bede eller synge for Herren; thi det skeer ved fremmed Ild. Jeg hænder en Mand, som sagde, at han kunde bedst prædike, naar han havde drukket et Par Snapper, og ligeledes har jeg hørt, at Gen foregav, at han kunde bedre bede til Gud, naar han havde drukket et Glas Bændeviin. Men er det ikke fremmed Ild paa Herrens Alter? — Guds Ord figer endvidere: „Bee Dig, som giver din Næste din Flaske, idet Du gjør ham drukken“ (Hab., 2, 15). Vil man isfænke Bændeviin, saa kan det skee, at man kommer til at isfænke til Gen, som allerede har faaet et Glas eller to, hvorved han nu bliver fuldstændig beruset, saa at man altsaa har gjort ham drukken. Og sæt nu, at han i sit Drunkenskab begaaer en stor Synd, er man saa ikke medskyldig i samme? Salomon siger ogsaa: „Hvem vederfares Bee? hvem Fattigdom? hvem Trætter? hvem Klager? hvem Saar uden Aarsag? hvem røde Øine?“

Dem, som töve (længe) hos Vinen; dem, som komme at føge efter blandet Drif" osv. (Ordspr. 23, 29, 30) Der var en Hedning, som blev omvendt. Han forstyrrede et Afgudstempel, blev derpaa af den hedenske Konge dømt til at opføre det igjen. Han vilde ikke. Derefter sik han den Befaling at give en stor Sum Penge til dets Opførelse. Dette vilde han heller ikke. Derefter faldt Dommen, at han skulde yde een Skilling dertil, ellers skulde han miste sit Liv; men dette vilde han heller ikke. Efterat Templet var opført, sik han endelig den Befaling, idetmindste at offre et eneste Korn paa Afgudsalteret; men da han heller ikke vilde dette, maatte han bøde med Livet. — Den, der drifker en Snaps, tænker sandelig ikke som hin Martyr, han underskriver og deeltager i Brændeviinsbrændernes og Brændeviinsskjænkernes Gjerning. Han offrer til denne Afgudsdyrkelse, og er ansvarlig for Alt, hvad Brændevinen frembringer. Gaaer man hen til Gen. som skal henrettes, og spørger ham, hvor han har faaet et Hjerte til at udøve den Gjerning, for hvilken han skal miste sit Liv, saa vil man ofte faae det Svar, at han havde styrket sig dertil ved Brændeviin. Hvor Mange sidde ikke i Tugthuset paa Grund af Brændeviinsdrif? Lad os ogsaa tænke paa Fattighusene og andre Anstalter. Vi see i Sandhed nok af Brændevinens skadelige Folger og maa tilstaae, at der gives Grunde nok, hvorfor vi bør aflagge denne Drif.

Petersen fortæller om en Skipper, som ikke vilde tage en Ladning Brændeviin med sig hjem, fordi dette var til at fordærve Folk, og denne Mand var ingen Baptist. Han spørger: bør vi ikke lade os besære af Saadanne.

Købner: Man skal gjøre Alt i Jesu Navn. Dette staar med tydelige Ord. Jeg gad vist, om en Mand kan drifke en Snaps og sige: „I Jesu Navn!“ og „Nu taffer jeg Dig, o Gud, at Du hai givet mig denne Snaps at drifke!“ Jeg troer det ikke. — Vi ville nu haabe, at vor Herre vil velsigne, hvad vi have talt om

denne Sag. Vi have ikke med vort „*Søg*“ at gjøre, men maa træde det under *Fødder*.

Konserentsen beder alle Menigheder med Kraft og Alvor at virke hen til, at enhver Nydelse af Brændeviin og andre spirituose Drikke ophøre i Menighederne, og især at see paa, at Enhver, der optages, ikke nyder disse skadelige Drikke.

Gensidig antaget.

Som Følge af, at Brændeviin blev omtalt, kom

Tobakken

ogsaa paa Bane. Nogle meente, at da denne ligeledes var en Gift, som skadede Folk, saa burde denne ligesaavel aflægges som Brændeviin. Andre udtalte sig derhen, at ssjøndt den var et Slags Gift og kunde som saadan frembringe Optastning, saa kunde denne Optastning dog langtfra sammenligne med Brændevinens skækelige Virkninger paa Aland og Legeme. Følgerne af Tobaksrygning og Følgerne af Brændeviinsdrifning kunde paa ingen Maade sættes ved Siden af hinanden, og skete det alligevel for at svække, hvad der var blevet sagt om Brændeviin, saa vilde de ikke opnaaes hos noget fordomsrit Menneske. — Flere Brødre havde aflagt Brugen af Tobak og ønskede, at den blev almindelig aflagt, fordi dens Brug kunde blive en stem Lidenskab, og fordi den baade tog endel Penge, som kunde bruges til mere nyttige Ting, og desuden mere skadedynd gavnedes Brugerne af samme. (Sluttet Kl. 7).

Løverdag Morgen begyndt Kl. 8 med Bon og Sang, og en herlig Tale af Købner over Ap. Gj. 7, 17—34.

Chr. Christensen ønskede, at der maatte tales et Par Ord

Om Salvelsen med Olie,

da der ofte var rettet Spørgsmaal til ham desangaaende.

Struve troer, at Vægten maa lægges mest paa de Ord: „Troens Børn skal frølse den Syge.“ Naar en

Syg kaldte en Aeldste til sig for at bede over sig, saa laa der en Velsignelse og en Forjættelse i den Aeldstes Bøn.

Petersen meente, at man i den Tid brugte Olie, som noget Bederkvægende, der gav god lugt.

Ferdinand Chr. Nielsen anfører Marc. 6, 13:
"De salvede mange Syge med Olie og helbredte dem".

Købner: Der ligger saa mange hundrede Aar mellem hin Tid og os, at det er vanskeligt at sige, hvorledes det gif til. At Salvesen med Olie er et Hælbredelsesmiddel kan ikke nægtes. Det kommer nu an paa, om Folkene ønske at salves. Ingen har bedet mig derom. Jeg skulde ikke have haft Noget derimod, isald det var stæet. Imidlertid har Olie ingen Indflydelse paa nogen egenlig Sygdom, men Bønnen maa betragtes som Hovedsagen. Olie blev desuden brugt som et Velsignelsesstegn i Lighed med Haandspaalcæggelsen.

Struve gjør opmærksom paa, at Olie ogsaa blev brugt til dermed at salve Konger Propheter osv.

Købner: Stene bleve ogsaa salvede og vpreiste som en Helligdom. Imidlertid er Olien et Tegn paa den hellig Land. Om Jesus hedder det, at han er salvet med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre (Hebr. 1, 9).

Petersen gjorde opmærksom paa, hvorledes Mormonerne misbrugte Salvesen med Olie og advarede imod en Misbrug hos os.

Købner taler om Katholikernes Misbrug af Olie. Den sidste Salvesse er et af deres syv Sakramenter. Har en Syg erholdt dette, da kan Kirken ikke gjøre Mere for ham. Kommer en saadan sig, saa bryder han sig sædvanlig ikke mere om Kirken, fordi Presten har sagt, at den ikke kan gjøre Mere for ham.

Der blev spurgt:

Skal man ifolge Marcii 10 velsigne smaa Børn.

I den jærmarske Menighed bruges det af somme Brodre, men Andre ere derimod.

Købner: Guds Ord taler langt mindre om Bør-

nevelfsignelsen end om Ølien. Der staer ikke, at Apostlene velsignede Børn, fun Jesus gjorde det engang. Han maa gjøre det endnu. Jeg er meget imod Alt, hvad der hedder Skif, og at en saadan Skif indføres. Er derimod en Søster nedkommen med et Barn, og jeg, ved at besøge hende, anmødes om at bede for det, saa har jeg, hvis Moderen udtrykkelig ønsker det, Intet imod at lægge mine Hænder paa Barnet, medens jeg beder, især da jeg ønsker Børn saavel som Vorne al mulig Velsignelse, og af den Grund daglig bedende kunde lægge mine Hænder paa alle Menneskers Hoved, hvis det var muligt.

L. Jacobsen fortæller et Exempel paa, at en saadan Barnevelfsignelse havde fundet Sted. Texten Marcii 10 blev læst, og der blev lagt en særdeles Bægt paa de Ord: „Formener dem ikke!“ ret som om det var en Synd at formene dem denne Haandpaalæggelse af et Menneske.

Larsen: En saadan Handling var ligefrem en Baarnedaab uden de tre Sjat Band. Hvor staer der i Guds Ord, at Apostlene eller nogen af de Eldste have udført denne Handling? eller hvor findes der en Befaling, som giver os Ret til at gjøre det? Lad derfor de Folk, som ønske deres Børn velsignede af Jesus, selv bære dem frem for ham og bede ham om at lægge sine velsignende Hænder paa dem, men lad os ikke begynde paa en Barnedaab uden Band.

Om at tillade Udelukte at afholde Førsamlinger.

Købner: Jeg ønsker at vide, om det er Sandhed, at Farre Menighed har tilladt en Udelukt at holde Førsamlinger i Menigheden eller paa dens Stationer. Hvis Saadant ikke forhindres, vil al Menighedsorden blive forstyrret, og saa hjælper det ikke, at vi udelukke.

Efman fortæller, at det er skeet baade i Farre og Hesselho, og Sandberg ønsker, at Konferencen vil undtale sig herover, da det ogsaa er skeet i Løgstør Menighed.

L. Jørgensen: Jeg har ikke alene imod, at Sødskende tillade en Udelukt at holde Forsamlinger, men ogsaa imod, at de gaae hen og høre en Saadans Preædiken.

Følgende Forslag:

Da det er kommet til Konferentsens Kundskab, at der gives Menigheder, som tillade Udelukte at prædike, saa formaner den saadanne Menigheder til at tænke paa, at vor Herres Tugt og Ord i Menighederne derved omstodes og oploses, og ligeledes udtaler Konferentsen sig imod, at Medlemmerne gaae hen at høre en Udelukts Prædiken, bleve eenstemmig antagne.

Købner forte nu Talen hen paa

En bedre Sang i Menighederne

og siger: Skjøndt der ofte er talt om denne Sag, saa er det dog fornødent, at der tales om den igjen. Vor Herre maa ofte tale til os, førend det bliver til Noget. Det gaaer endnu saa daarligt med Sangen, at jeg ofte hellere ønskede, at der skulde læses Psalmer end synges. Skete det, saa kunde man dog blive opbygget derved, men nu sonderrives Dret. De jordiske Ting og Sysler maa jo forbedres. Det vilde være en Skamplet for en Christen, hvis han dyrkede sin Jord saaledes som man dyrkede den for 100 Aar siden. Dyrkningsmaaden maa nødvendigvis forbedres. Skulde da Sangen i Herrens Forsamling, som hører med til de guddommelige Ting, ikke forbedres? Har man forhen fundet sig i at vræle, saa maa man det ikke nu. Har man blot en god Villie, saa vil det nok lykkes at faae Sangen forbedret. Lad den Broder, som har en god Stemme, søge Undervisning hos en Mand, som kjender Roder og Sang, f. Ex. en Skolelærer eller ligemeget hvem. Ogsaa en Søster, som synger godt, kunde undervises i Sangen. Lad os ikke længere omgaaes sløjdesløst med Sangen, men see til at synge ordenligt.

P. Olsen: Vi maae give Br. Købner Ret i, hvad

han siger, og naar han nu vil være saa flink, ret snart at sende os Psalmebogen, saa ville vi stræbe efter at lære at synge godt.

Der blev nu talt Endel om Sang, Melodier og musikalske Instrumenter, hvilke sidste Nogle vare imod. Der blev bemærket, at man burde ikke foragte Alt, hvad Kirken bruger, fordi den har mange Misbrug, thi ellers maatte man ogsaa foragte Sang og Prædiken. Musikalske Instrumenter vare brugte i den gamle Vagts Tid, f. Ex. ved Templets Indvielse og ved mange andre Lejligheder, og David opmuntrer til at love Herren med Cympler, Orgler, Trommer osv. Fremfor alt Andet fremtræde den gode Musiks Virkninger (2 Kong. 3, 11—16). Desuden er et Instrument aldeles fornødent til Indgivelse i Sang, da den ellers løb løbst som en ustyrtilig Hest, paa hvilken man ingen Tømme har.

Et Par Brødre bemærkede, at enkelte Medlemmer vare bange for at komme bort fra den oprindelige Simpelhed og Skål, og det ikke alene i Henseende til Sang, men ogsaa til Fuldbyrdelse af Daaben i Floder og underaabben Himmel. De vare nemlig imod at foretage en Daabshandling i et Daabshafn i et Kapel.

Købner: Maaskee de troe, at Guds Vand ikke kan komme ned til dem med Bessignelsen igjennen Loftet i et Værelse. Eller, naar dette ikke er Tilfældet, og man er bange for, at Alt hos os skulde blive for storartet, og vil derfor have Handlingen udført i en Flod, da maa hertil bemærkes, at Kammersvenden ikke blev døbt i en Flod, da der ingen findes i hele Egnen paa den Bei, han drog. Som de fjørte gjennem Ørkenen kom de til noget Vand, maaskee et lidet Vandsted eller Dam; store Bande er der ikke. De 3000 paa Vintsedagen bleve heller ikke døbte i en Flod, fordi ingen er i Nærheden af Jerusalem, og de dog samme Dag døbtes. Desuden vide vi, at de første Christne øste døbtes i saakaldte Baptisterier, det vil sige i Daabshafnere, som vare anbragte i deres Bedehuse.

Chr. Nielsen anfører et Exempel paa den store Ulempe, som undertiden er forbunden med at døbe under aaben Himmel.

Købner ligeledes et Exempel fra Holland og Bremen, hvor i begge Tilfælde Daaben var forbundet med Livsfare.

Angaaende Sangen toges følgende Beslutning:

Konferentsen opfordrer alle Menigheder til at anvende al deres Evne til at befordre en bedre Sang i Församlingerne.

Et Spørgsmaal saalydende:

Hvorpaa skal en Gjerrig fjendes?

blev derpaa omtalt. Da det hedder i Guds Ord 1 Cor. 5, 10 11, at en Gjerrig bør udelukkes af Menigheden, saa ønskede man at vide, om Nogen havde tiltalt Medlemmer for denne Synd. Der anførtes nogle faae Exempler af dette Slags.

Petersen mener, at den, som figer, at hans Gods er hans eget, hvorfor han ikke vil bortgive noget deraf, er gjerrig. Den, der begærer Andres Gods, er en Tyv, men den, som ikke vil af med noget af sit Gods, er gjerrig.

Chr. Nielsen fortæller om en Mand, som hørte op med at give, men derved mistede han Belsignelsen. Først da han efter begyndte at give, kom Belsignelsen igjen.

Struve fortæller en Begivenhed om Nogle, som vare komne overens om ikke at give Noget til Fattige. Den Første, der gav, skulde give 5 Mdl. i Mulk; men da en Mand, som havde været med at tage denne Beslutning, kom hjem til sin Kone og fortalte hende det, sagde hun: Det har været en god gammel Skif her paa Stedet at give til de Fattige, og det lader jeg heller ikke være med, saa faaer Du gjøre, hvad Du vil. Herved blev Beslutningen tilintetgjort.

Købner: I Guds Ord skildres ingen Synd med afskyeligere Farver end Gjerrighed. Der gives Synder,

som let kunne kjendes, men Gjerrighed ikke, idet den skal være Navn af Sparsommelighed.

Struve tilspører, at der ikke er noget Ondt i at sætte sine Penge i Viilkomhed og Drift; men naar man vil beholde dem, søger altid at formere sin Formue og kan ikke faae nok, saa er det en Synd.

Røbner fortæller endnu om en Mand i Amerika, som, idet han vidste, at der skulde finde en Indsamling Sted, tænkte over, hvad han skulde give. Han blev enig med sig selv at give 5 Dollars, men da Fjenden fristede ham med, at det var formeget, saa fordoblede han til Trods Gaven, og blev saaledes ved at fordoble, da Gjerrighedsdjævlen vedblev at gjøre sine Indvendinger. Han tilspører, at en Christen Menighed er som et Bistade, men som bestaaer af bare Arbeidsbier. Hanbier eller Droner maa jages ud af Kuben.

Chr. Nielsen tilspører, at Hanbierne nok kunde bruges til at brumme naar Stadet skal sværme, men ellers blive de ihjelstukne før Vinteren. Saaledes kunne ogsaa visse Medlemmer synge, sværme ud og tale noget; men naar de ikke ere rette Arbeidere i Guds Rige, saa dræbes de i den gandelige Vinter. der, saavel som den timelige ikke udebliver.

Sluttet Kl. 11 $\frac{1}{2}$, begyndt igjen Kl. 3. Br. Esfild Jensen holdt Røn.

Kan der ikke gjores Noget for Menigheden i Hesselho?

Ekman, som fremførte dette Spørsgsmaal, fortæller, at Niels Hansen har nedlagt sit Forstanderembede.

Paa Spørsgsmalet, hvormange Medlemmer der fandtes paa denne Egn, blev svaret: 17 eller 18.

L. Jacobsen meddeler ligeledes, at det staaer daarligt til der, idet der ikke engang afholdtes regelmæssige Forsamlinger.

Konferensen bad Søren Hansen om, paa hans Reise til Skads at besøge Hesselho. — Dette lovede han.

**De ordnende Brødres Valg. Næste Aars Konferents.
Protokollernes Trykning.**

De ordnende Brødre fra forrige Åar gjenvalgtes. — Næste Åars Konferents afholdes i Øure paa Fyen, nævnlig i de første Dage i Juli, men Dagene skulle nærmere blive meddeleste i Evangelisten. — Protokollen trykkes og et tilstrækkeligt Antal Exemplarer tilsendes Menighederne. Er det bibelskt rigtigt, at En, som er opvakt og har erkjendt sin Syndighed, sin Fortabelse, venter med at troe sine Synders Forladelsetil han faar en overordentlig Glædesfølse?

Købner: Jeg ønsker at tale et Par Ord om denne Ting. Der gives visse Sjæle, som indtage et eiendommeligt Standpunkt. Taler man med dem, saa erfarer man, at de føge Herren. Det er deres eneste Formaal, at erholde guddommelig Fred, men de kunne ikke faae den. Er dette nu efter Guds Ord, at En skal have en eiendommelig Glæde, førend han tør troe? Skulle vi troe paa en Følelse istedetfor paa Guds Ord? — For saadanne tvivlende Sjæle faaer Guds Ord ikke Lov til at gjælde, førend de føle Glæde, sca skal det først være sandt, saa troe de først, istedetfor først at troe og saa glæde sig. Man siger dem, at Jesus støder Ingen bort, som kommer til ham, og saameget andet, men det hjælper altsammep ikke. Først naar de erholde denne Følelse, tør de troe. Vi skulle ikke troe paa Følelsen og sætte den, som det Afgjørende over Guds Ord, hvilket lærer os, at den, der troer, har Ret til at glæde sig. Vi skulle bygge paa Christus, ikke paa noget Slags Følelse. I Apostlernes Tid troede man paa Herren, saasnart man holdt op at forkaste ham, ofte saasnart man hørte Evangeliet, og glædede sig og blev da betragtet som en Christen. Vi have en heel Række af dette Slags Opvalte i Kjøbenhavn. Jeg er overbeviist om, at En af dem er et Guds Barn. Det viser han i enhver Henseende, men han kan ikke selv troe det, thi han har endnu ikke følt en overordentlig Glæde. Flere Brødre meddelelte, at de havde troet, førend de følte sig glade og lykkelige.

Købner: Vi have en Søster, som i tre Aar har været saa ansægtet, at hun slet ikke troede, at hun var et Guds Barn. Hendes Ansigt saae saa mørkt ud som muligt. Alligevel bar den Tro, hun ikke troede at have Frugter, som forvissede Andre om, at hun tilhørte Herren. Hun vidnede om ham allevegne, hvor det var muligt, og naar man spurgte hende, hvorfor hun gjorde dette, da hun dog meente ikke at have Deel i ham, svarede hun, Ingen kunde blive salig uden ved at vende sig til Herren, derfor maatte hun sørge for, at Andre bleve salige, om end hun selv gif fortapt. Nu er hun endelig efter blevet glad i Herren. Opkaster man det Spørgsmaal: Hvorpaa skal man hjende, om En er et Guds Barn? saa bestaaer Kjendetegnet efter Skriften ikke deri, at han er glad, men deri, at han gjør Guds Billie, det vil sige troer, sig selv bevidst eller ubevidst, paa Jesus og bærer denne Troes Frugter.

Jeg er overbeviist om, at hiin Søster, hvis hun var død den Tid, hun ikke havde fast Haab om at blive salig, dog saa sikkert var bleven salig, som om hun var død med glad Følelse.

Chr. Nielsen minder om, at man ofte er tilbøielig til at fordre, at Enhver skal have gjennemgaet det Samme som man selv gjennemgik ved sin Omvendelse. Dette er en Fejl.

Købner stadfæster dette og siger: De fleste af de Grasfaldne, jeg hjender, have været Saadanne, som havde meget stærke Følelser, saavel af Smerte, som af Glæde ved deres formeente Omvendelse. Derimod kunde mange af de Andre, som blevе bestandige, ikke saa let og saa mægtigt glæde sig over deres Synders Forladelse.

Chr. Nielsen troer, at der er forlidt Tillid til Guds skrevne Ord. Holdt vi fast ved dette, saa have vi ikke saameget med Følelser at gjøre.

Købner: Af visse Menneskers Forhold synes det at fremgaae, at Guds Ord ikke er nok for dem, men at de ogsaa maae have en Nabenbaring ved Siden deraf. Guds Ord siger: „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig.“ Efter disse Ord er Sagen, som naar Bansen udstæder en Seddel paa 50 Rd., hvilken gjælder for

Enhver, som er i Besiddelse af Sedlen. Vilde En løbe hen til Banken og sige: „Mit Navn staaer ikke paa Seddelen; skriv paa den, at de 50 Rd. tilhøre mig,” saa vilde man paa Banken svare: Det er overflødig, gjem kun Din Seddel godt, vi see jo, at den er Din. „Men er det ikke saaledes med Guds Ord? Holder jeg med Lyst og Længsel fast ved dets Indhold, saa troer jeg det, og saa gjælder det for mig. Jeg skal ikke vente paa nogen anden Åabenbaring eller Underskrift fra min Herres Side. Dette forstode man maaske bedre i gamle Dage end nu. Naar de dengang hørte Guds Ord, saa forstode de, at det var til dem og for dem, saa alle de, som ikke folastede det, antoge det og troede. Skal Følelsen være den afgjørende, saa bliver den ogsaa Fundamentet for vor Christendom, saa denne kommer til at svæve i Lusten, naar Følelsen forsvinder, hvilket dog saa ofte skeer. — Jeg holdt en Gang en Prædiken, i hvilken jeg fremhævede, at der findes baade et Suk og et Halleluja i enhver sand Christens Hjerte. Undertiden veed han ikke af, at Hallelujaet endnu klinger, saa sagte er det blevet, medens han dessørkere føler og hører Sukket. Undertiden synes det ogsaa, som Hallelujaet ene er tilbage og Sukket forsvundet. I Virkeligheden forsvinder hverken det ene eller det andet, hverken Smerten eller Glæden, saa længe vi ere hernede. — Jeg ønsker nu, at vi maae tænke alvorlig over, hvad vi have talt om og altid komme ihu, at det eneste Tilforladelige er at bygge og stole paa Guds Ord, ikke paa nogen Følelse.

En Broder spurgte:

Hvad forstaaes der ved de Ord: „Om end Hjertet fordommer os, da er Gud større end vort Hjerte, Joh. 3, 20?

Købner læser Skriftstedet og siger, at disse Ord indeholde det samme, som vi nys talte om. Det kan altsaa let staae saaledes til med en Christen, at han vel endnu elsker Jesus, men at hans Hjerte siger Nei dertil. Netop de sande Christne kunne let komme til at fordomme sig selv, og det synes, at Paulus i Rom. 7. Kapitel

havde det saaledes, thi han slutter sin Betragtning over sig selv med de Ord: „Jeg elendige Menneske! Hvo skal frie mig fra dette Dødsens Legeme?“ men tilspører dog: „Jeg takker Gud ved Jesum Christum vor Herre.“ Saaledes staaer det ogsaa her. Om end Hjertet fordømmer os, saa maa det dog komme dertil, at vi see bort fra os selv og ile til Gud, som er større end vort Hjerte. Det er Sandhed, hvad Hjertet siger, men Gud er større. Han har givet det store Offer, som opreier Alt. Saa trøstes vi, og Hjertet tyr da ei mere fordømme, som det følgende 21de Vers lyder.

L. Jørgensen fortæller, at en os Alle bekjendt Prædikant engang haade sagt, naar vort Hjerte fordømte os, saa gjorde Gud det endnu meget mere, thi naar vi kunde see vore Synder og deraf fordømme os selv, saa saae Gud dem endnu bedre og fordømte os endnu vissere.

Varzen: Hvis dette er Skriftens Mening, saa kan man ogsaa sige, naar vort Hjerte indbilder os, at vi ere skikkelige og ørlige Folk, saa vil Gud give os det samme Vidnesbyrd; men dette gjør Gud ikke, saa at hiin Prædikants Mening er falsk.

Købner: Løgnen søger altid at finde en Indgang i os. Gud er større end vort Hjerte, vil sige, at Næadden er langt overslødigere end vore Synder (Rom. 5, 20.). Følelsen skal bygges paa Troen, og naar vi ifølge deraf ere trøstede ved Gud, saa have vi Frimodighed til ham. Lad os ikke troe, at Gud vil vise os hen til, at vi skulle forlade os paa vore Følelser. Det vil Satan.

Hvad forstaaes der ved: „End ikke æde med en Saadan“?

Købner læser disse Ord i Cor. 5 Kapitel, 11 Vers, og siger: Apostlen forbryder os at have Samkvem med et Menneske, som er udelukt, fordi han lever i grove Synder. Med en Saadan skulle vi ikke engang spise. Som f. Ex. hvis en Mand, som gjaldt for en Christen, er en Stjørlevner og man har daglig Omgang med ham, ifølge deraf spiser med ham, spadserer med

ham osv., saa vil Enhver med Rette troe, at vi ere som han, tænke som han, forsvare ham.

Larsen: Nogle holde for, at her kun er Tale om Nadveren; men det er klart, at der forstaaes noget Andre derved. Søder maatte ikke æde med Hedninger. At gjøre dette beviste deres Deelagtighed med dem. Saaledes ogsaa, naar en Christen vilde æde med en aabenbar Ugrundelig, som kaldte sig Broder, saa kunde han let holdes for en lignende Person, og dermed blev vor Herres Navn vanceret.

Petersen troer ikke, at der sigtes til almindelige, men til Festmaaltider; thi ellers maatte en Mand ikke æde med sin Hustru og sine Børn, hvis de vare udelukte for en eller anden Synd.

Købner: Hvis En er udelukt af Menigheden for en stor graverende Synd, som han lever i, og jeg alligevel besøger ham, tager Deel med ham i hans Sager, sidder tilbords med ham, leer med ham osv., saa vil Nogen, der kommer ind og seer det, ikke tænke Andre, end at han kun er udelukt paa Skrømt. Vi skulle lægge vor Afsky til det Onde for Dagen.

Flere Brødre bemærkede, at naar der ved at „æde med en Saadan“ sigtedes til et sædvanligt Maaltid, saa kunde en Mand jo ikke spise med sin udelukte Hustru eller andre af Familien, som vare udelukte.

Larsen: Der maa blive en Forskjel paa at spise tilsammen med dem, man daglig omgaaes med, og med Saadanne, som man ellers ikke staer i nogen Forbindelse med. Ingen vil falde paa, at holde en Mand for delagtig i hans Kones Synd, fordi han spiste med hende, eller Børn delagtige i deres Forældres Synd, fordi de spiste med dem; men hvis jeg mødte en udelukt Hoerkarl, en Thy, eller En, som er udelukt for lignende Synder, og nu hilste venligt paa ham, gif ind i hans Huus, satte mig tilbords med ham osv., saa vilde man tænke, at jeg var som han, siden jeg ikke skydede hans Selskab. Her kan en vis Mands Ord anvendes: Siig mig hvem Du omgaaes med, saa skal jeg sige Dig hvem Du er.

S. Hansen taler om Østerlændernes Skif, at ligge tilbords, Side om Side ved hverandre, og at det betragtedes for noget Høitideligt og Fortroligt at holde Maaltid sammen.

En Broder gjorde den Bemærkning, at Jesus aad med Toldere og Syndere, og naar En blev udelukt, saa skulde han ogsaa holdes for en Tolder og Synder. Men hovde altsaa Tilladelse til at spise med ham, naar han var udelukt; men saalænge han stod i Menigheden og vandrede i saadanne Synder, som han burde udelukkes for, maatte man ikke æde med ham. Desuden hedder det ogsaa, at man ikke skal holde en Udelukt for en Ejende, men paaminde ham som en Broder.

Larsen: Der er Forskjel paa de grove offentlige og de mindre skjulte Synder. Naar Paulus skriver, at de skulle formane en Udelukt som en Broder, saa see vi, at det var en Saadan, som ikke adløb hans Formaning i Brevet, dersor var det ikke sagt, at hans Levnet var ryggesløst og slet. Men her, hvor der et Tale om ikke at æde med en Udelukt, fremhæves netop Syndere af det groveste Slags, nemlig Skjørlevnere, Gjerrige, Afgudsdyrkere, Skændegjæster, Drankere og Røvere. Det er klart, at hvis man pleier Selskab med saadanne Folk, saa vanceres derved Guds Navn.

Sammenligningen mellem Fordommelsen og Retfærdiggjørelsen.

Struve førte nu Talen hen paa Rom. 5, 18, 19, og ønsker, at der maa tales et Par Ord derom.

Købner: I disse Vers sættes to Ting ligeoverfor hinanden, nemlig Fordommelsen og Retfærdiggjørelsen. Som det forholder sig med den Ene, saaledes ogsaa med den Anden. Det kommer nu an paa vor Forbindelse med Adam eller vor Forbindelse med Christus. Staaer man i Forbindelse med Adam, saa har man Deel i hans Fall, Synd og Fordommelse, og staaer man i Forbindelse med Christus, saa har man Deel i hans Retfærdighed og Hellighed.

Vor Forbindelse med Adam bestaaer deri, at vi bleve skabte i ham. Da Gud skabte Adam, skabte han

ogsaa os, og ikke først, da vi blevе dannede i Moders Liv. Stod der er stort Træ udenfor og jeg vilde spørge: Naar blev dette Træ skæbt? saa maatte der svares: Da den Kjærne, af hvilken Træet er fremstaaet, blev skæbt. Den samme Saft og Egenskab, som fandtes i Kjæernen, findes i hele Træet med alle dets Grene og Frugter. Saaledes da Gud skabte Adam, skabte han ogsaa Adams Børn. Han skabte dem alle i ham, de voxe ud af ham, som Grene af Træet. Hvad Adam har gjort, det have vi gjort. Vi synedde i ham, hans Synd er vor Synd, og hans Straf er vor Straf. Dette er Arvesynden. Ved den Eres Fald kom Fordømmelsen over alle Mennesker. Hvem der er født, fremvoxet eller avlet af Adam har Deel i hans Synd og Fordømmelse. — Men saaledes skal ogsaa, formedelst Gens Retfærdighed, Livsens Retfærdighed komme over alle Mennesker. De, som nu staae i Forbindelse med den anden Adam, Christus, have Deel i hans Retfærdighed. Da Christus kom til Verden, kom han ikke for sig selv, men for dem, der skulde frelles. De, der nu ere komne i Forbindelse med den anden Adam, nemlig Christus, høre ham til, de levede og døde i ham og ere frelste i ham. Ligesom det gjælder til vor Fordømmelse, hvad den første Adam har gjort, saaledes gjælder det ogsaa til Guds Børns Retfærdiggjørelse, hvad Christus har gjort. Guds Børn døde i Christus, leed deres Straf, da han blev straffet og opstod med ham, da han opstod. Skjøndt der er Frelse nok i Christus for Alle, saa faae dog ikke Alle Deel deri, men de, som faae Deel i hans Retfærdighed, faae Deel i ham, fordi de vare i ham. Som vi vare i Adam, saaledes vare vi Guds Børn i Christo; men den ene Forbindelse bringer Død, den anden Liv.

Chr. Nielsen bemærkede, at vi ere ikke alle Guds Børn, fordi vi ere Adams Børn; for at være Guds Børn maa vi være fødte af Gud.

Købner: At vi ville, hvad Adam vil, beviser vor Forbindelse med Adam. Vi understrike derved, hvad

Adam gjorde. Kun de, som glæde sig ved Christus i Troen, og hvis Levnet har Lighed med Christi Levnet, i Kjærlighed, Sagtmodighed og Ædmyghed, bevise deres Forbindelse med Christus. Naar vi blive forbundne med Christus, saa høre vi op med at være forbundne med Adam. Som et Verdensmenneske har ingen Lod eller Deel i Christus, saa har et Guds Barn ingen Lod eller Deel i Adam.

Konferentien blev nu sluttet med en kort Tale af Br. Købner. Han sagde: Jeg troer, at vi have Aarsag til at takke Gud; thi vi see ikke alene vor Skrøbelighed, men ogsaa hans Naade. Han har i disse Dage holdt sin Haand over os og givet os mangen en god Tanke at uttale og høre. Lad os nu kyssé hans Haand! Gid at det, han har givet os at omtale og beslutte, maa være ret frugtbart til hans Ære. Skjøndt der ogsaa har været noget Ubehageligt, som har berørt vores Hjarter, saa ville vi dog ikke tænke derpaa. Jeg er glad ved, at jeg har været her, og jeg føler mig fortrolig med disse Brødre. Vel have vi ikke Hoved tilfælles, men Hjarter have vi dog tilfælles, formedelst den Helligaand. Hovedet, det vil sige den Smule Forstand, vi have, bliver her paa Jordens, medens Hjertet, det fornhyede, følger med til Himlen. Paulus siger jo om sig selv, at han endnu var barnagtig. Lad os ikke sætte vores barnagtige tanker for højt.. Lad os ikke blande vores Meninger sammen med Guds Ord, men som Brødre række hver andre Haanden indtil vi hilse paa hverandre et andet Sted, nemlig i Himlen. Dertil give han os Alle sin Naade! Hans Arme ere store nok til at favne os Alle. Han trykke os Alle til sit Bryst, til sit milde Hjerte. Deroppe er vort Hjem! Han give os, at vi maa hvile ved hans Bryst i Tid og Evighed! Amen!

Konferentien sluttedes med en kort Bøn af Br. Købner.